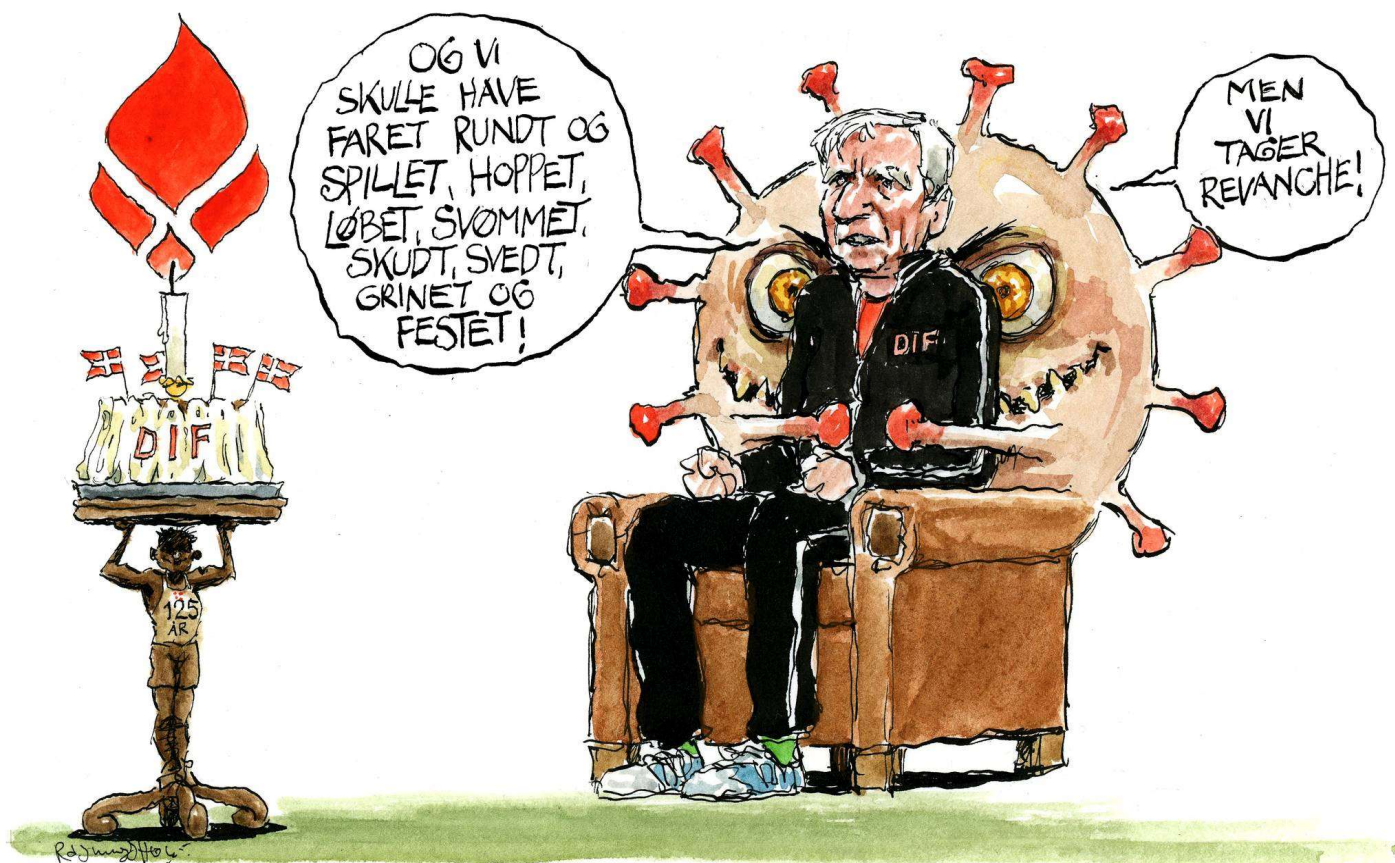

Danskerne taber pusten af coronaen

Dansk Idrætsforbund fylder 125 år i en tid, hvor danskerne kan blive sigtet, anklaget og dømt for at spille en fodboldkamp, og de må ikke gå ind i en idrætshal. I stedet spiser og drikker vi os gennem coronaen. Kommer alle tilbage på banerne igen, når det her er overstået?

Tegning: Rasmus Sand Høyer

TEMA: CORONAKRISEN

NIELS NYGAARD

formand, Danmarks Idrætsforbund

MORTEN MØLHOLM HANSEN

direktør, Danmarks Idrætsforbund

Den 14. februar er det 125 år siden, at Danmarks Idrætsforbund (DIF) blev dannet som en paraplyorganisation for de forskellige idrætter i Danmark. Vi havde gjort os tanker om, hvordan dette jubilæum skulle fejres. Skulle vi lave noget sammen med Tour de France, der havde meldt sin ankomst til Danmark i 2021? Hvordan kunne vi involvere vores 9.000 klubber, deres 500.000 frivillige kræfter og vores 1,9 millioner medlemmer samt resten af befolkningen i en aktiv fejring af de 125 år?

Disse overvejelser var overflødige, skulle det vise sig. Når fødselsdagen skal ”fejres” den 14. februar, så er virkeligheden, at danskerne kan blive sigtet, anklaget og dømt for at spille en fodboldkamp, de må ikke gå ind i en idrætshal, og støvet hober sig op i gymnastikforeningens redskabsrum.

Ovenstående kunne lyde som plottet til en meget mærkelig film, men det er tingenes tilstand i vinteren 2021. En tilstand, som gør os dybt bekymrede over vores foreninger, men også over befolkningens og i særdeleshed børnenes fysiske og mentale velvære. Men midt i al tristessen har vi det seneste år heldigvis også oplevet noget, som giver os begrundet håb om, at idrætten senere i år kan komme stærkt tilbage.

At lukke foreningsidrætten ned på ubestemt tid er et eksperiment, som vi ikke kender de langsigtede konsekvenser af, men de kan vise sig meget alvorlige.

Vi står midt i en historisk sundhedskrise, og vi frygter, at vi er i gang med at skabe den næste. At lukke foreningsidrætten ned på ubestemt tid er et eksperiment, som vi ikke kender de langsigtede konsekvenser af, men de kan vise sig meget alvorlige. Sundhedsstyrelsen har tidligere estimeret, at fysisk inaktivitet hvert år er årsag til 6.000 dødsfald i Danmark. Fysisk inaktivitet er dermed den næststørste dødsårsag – kun overgået af rygning og med over dobbelt så mange dødsfald på samvittigheden som alkohol.

Vi har tal, der viser, at danskernes fysiske aktivitetsniveau faldt voldsomt under sidste forårs nedlukning, og billedet vil uden tvivl være det samme, når lignende undersøgelser ser dagens lys om nogle få måneder. Samtidig meldes der om et markant øget salg af kager, slik og alkohol under nedlukningen. Den kombination er giftig.

Mange medlemmer vil vende tilbage til idrætsforeningerne, når de åbner på et tidspunkt, men ikke alle medlemmerne var lige nemme at få med i første omgang. Nogle har vi skullet kæmpe hårdt for at få trukket ind i idrættens fællesskaber – fordi de har bakset med fysiske barrierer i form af overvægt, fordi de ikke har opbakning fra forældrene, eller måske fordi familien har en stram økonomi, hvor der skal prioriteres hårdt.

Vi vil prøve at få alle ind i folden igen, så vi undgår, at vi går fra den ene sundhedskrise og direkte over i den næste. Det må være vores jubilæumsforsæt. Lykkes det ikke, får det ikke bare store fysiske konsekvenser, da foreningsidrætten også på det mentale plan er et frirum for mange mennesker. Hvis man har svært ved at finde ind i fællesskaberne i skolen eller på arbejdspladsen, eller hvis man kommer fra en familie, hvor hverdagen fungerer dårligt, så er der altid et alternativ i idrætsforeningerne. Her kan man finde nye rollemodeller, og det er lige meget, om man er rig eller fattig, advokat eller arbejdsløs eller hedder Susanne eller Soulaima. Dette alternativ eksisterer ikke i øjeblikket.

Vi kan se på især børnene, at de i denne tid lider under fraværet af fællesskaberne i foreningerne. De kan ikke i samme omfang som de voksne cykle en tur på landevejen eller løbe en tur i skoven. Men de voksne savner også foreningsidrætten. Vi kalder foreningsidrætten for et forpligtende fællesskab, fordi vi her forpligter os over for hinanden. Trænere og holdkammerater har brug for dig. Brug for, at du dukker op til træning og kamp, og hvis du ikke gør det, så får du et opkald fra træneren eller en holdkammerat, som spørger ind til, om der er noget i vejen. Så tager du alligevel afsted, og det fortryder du aldrig.

Vi og vores forbund vil gøre alt, hvad vi kan, for at få danskerne op af sofaen igen og ud på idrætsarenaerne i samarbejde med stat, kommuner og andre aktører. Heldigvis har diverse hjælpepakker hjulpet foreningerne, så de økonomisk har kunnet holde skindet på næsen, og vi regner også med, at genstartsmidler vil kunne gøre en positiv forskel senere på året.

Vi er afhængige af, at de frivillige kræfter vil være med, for uden dem er der ingen idrætsforeninger. Vi er begge stolte af det ansvar, som de frivillige kræfter har taget på sig under coronakrisen, og vi beundrer deres måde at tackle krisen på. De har fulgt retningslinjerne og har i en svær tid gjort deres bedste for at tilbyde sunde aktiviteter for medlemmerne og har gjort det med stor ansvarlighed. Men ingen er nogensinde blevet frivillig træner eller formand i en forening med et ønske om konstant at skulle orientere sig i forsamlingsforbud, retningslinjer for ophold i omklædningsrum, hvor mange spillere der må være pr. kvadratmeter, anvendelse af mundbind og afstandskrav – eller med et ønske om at orientere medlemmerne om, at de ikke længere må vise sig i klubben.

Hvis de frivillige vælger at opgive ævred, så er der ikke noget at sige til det. Det er dog ikke vores indtryk, at det sker, og nu kommer vi til det håb og den optimisme, som vi annoncerede i begyndelsen af denne tekst. For aldrig har vi oplevet, at værdien af foreningsidrættens fællesskaber har været tydeligere, mere værdsat og efterspurgt end nu. Som når man har været væk fra familien i for lang tid, og savnet sætter sig helt inde omkring hjertet.

Vi oplever, hvordan medlemmerne og de frivillige åbent giver udtryk for, at de savner hinanden, og vi oplever, hvordan medlemmer forsat betaler kontingent, selvom de må undvære deres normale foreningsaktiviteter. Desuden kan vi heldigvis konstatere, at både lands- og lokalpolitikere har et brændende ønske om, at foreningsfællesskaberne i idrætten vender stærkt tilbage.

Vi glemmer aldrig de forventningsfulde blikke og den forløsning, der var hos både de frivillige og hos medlemmerne, da de i april sidste år ”kom på græs” igen oven på den første nedlukning. Vi tror på, at de frivillige står klar til at genoplive foreningsidrætten i foråret. Samtidig har vi et håb om, at der vil være forældre, der tidligere ”bare” afleverede deres børn til foreningsidræt, og som får lyst til selv at tage en tørn som frivillig. Fordi de har fået en bitter smagsprøve på, hvordan hverdagen ville se ud, hvis der ikke var frivillige til at drive foreningerne.

LÆS OGSÅ

Nedlukning: Manglende motion kan få alvorlige konsekvenser for børn

FOR ABONNENTER

Så egentlig burde vi, omstændighederne taget i betragtning, slet ikke være positive her i 125-året for dannelsen af DIF, men det er vi. Også på vegne af vores eliteidræt, der eksemplificeret ved håndboldherrerne viste, at den i en stadig mere fragmenteret medievirkelighed formår at samle hele nationen og skabe glæde, begejstring og sammenhængskraft. I dag sidder vi med vores egne skærme og ser vores eget individualiserede indhold, men da håndboldherrerne sikrede sig VM-guldet i Cairo, så tre millioner danskere med – kun Hendes Majestæt Dronning Margrethe kan følge med her. Det understreger eliteidrættens rolle som et nationalt og inspirerende samlingspunkt. Vi håber, at den kommende sommers olympiske lege i Tokyo på samme måde kan være med til at samle danskerne.

Vi får brug for alle gode kræfter, når vi skal have genetableret foreningsidrætten, men vi tror på, at opgaven kan løses. For det skal den. Ellers får det enorme fysiske og mentale konsekvenser for den danske befolkning, og en ny og langvarig sundhedskrise er en realitet. Aldrig før i de 125 år, Danmarks Idrætsforbund har eksisteret, har der været et større behov for at kunne dyrke idræt i forening med andre.

Børn, voksne, ældre, forældre, socialt udsatte og frivillige – ja, hele det danske samfund – lider under fraværet.

Vil du have meninger direkte i din indbakke? Tilmeld dig gratis og få de seneste indlæg fra Jyllands-Postens debatsektion én gang i døgnet – [klik her](#), sæt flueben og indtast din mailadresse. Følg også [JP Debat](#) på Twitter

Jyllands-Posten

Grundlagt i 1871

Adresser:

Mediebyen 3
8000 Aarhus C
+45 87 38 38 38

Rådhuspladsen 37
1785 København V
+45 87 38 38 38

Udgiver:

JP/Politikens Hus

Redaktionen:

Kontakt redaktionen
Indsend debatindlæg
Nyhedsbreve

For annoncører:

Annonce

Erhvervsabonnement

Om avisen:

[Om Jyllands-Posten](#)

[Karriere](#)

[Fonde og legater](#)

[Skole](#)

 [Persondatapolitik](#)

 [Administrér samtykke](#)

Ansv. chefredaktør:

Jacob Nybroe

For abonnenter:

[Mit login](#)

[Mit abonnement](#)

[Mit JP](#)

[E-avis](#)

[Mine gemte artikler](#)

[Kontakt kundecenter](#)

[Abonnementsvilkår](#)

Vi tager ansvar for
indholdet og er tilmeldt

**PRESSE
NÆVNET**

